

МАЕ ЎЛЮБЁНЫЯ
КАЗКІ

УДК 821(100)-93-343.4
ББК 83.84(0)-445
М13

Серыя «Любімыя казкі» заснавана ў 2019 годзе

Пераклад з рускай мовы: К. П. Масэ, А. Емяльянаў-Шыловіч

*Пераклад ажыццёўлены па выданні:
«Мои любимые сказки», Минск, Харвест, 2019 г.*

М13 **Мае ўлюбёныя казкі** / перакл. з руск. мовы К. П. Масэ, А. Емяльянаў-Шыловіч. — Мінск : Харвест, 2019. — 256 с. : іл. — (Любімыя казкі).

ISBN 978-985-18-4743-9.

Цудоўныя і мудрыя казкі дапамогуць дзіцяці не толькі ўбачыць навакольны свет ва ўсёй яго разнастайнасці, але і зразумець самога сябе, развіць уяўленне і суперажыванне, неабходныя для паспяховага фарміравання асобы.

У зборнік ўвайшлі казкі ў перакладзе А. Емяльянава-Шыловіча: «Стойкі алавыны салдацік» (па матывах казкі Ганса Хрысціяна Андэрсэна), «Смешныя жаданні» (па матывах казкі Шарля Перо), а таксама казкі ў перакладзе К. П. Масэ: «Чырвоны Каптурок», «Рыке з чубком» (па матывах казак Шарля Перо), «Прынцэса і свінапас», «Свіння-скарбонка», «Прынцэса на гарошыне», «Дзіцячая балбатня», «Новае адзенне караля», «Што муж ні зробіць, усё добра», «Снегавік» (па матывах казак Ганса Хрысціяна Андэрсэна), «Воўк і Журавель» (руская народная казка), «Селянін-звяздар», «Трэдычына», «Пастушок – малы росток», «Грошы робяць усё», «Нядбайла» (італьянскія народныя казкі), «Страшны цмок» (англійская народная казка).

УДК 821(100)-93-343.4
ББК 83.84(0)-445

ISBN 978-985-18-4743-9

© Укладанне. Афармленне. Пераклад.
ТАА «Харвест», 2019.

Свіння-скарбонка

На матывах казкі Танса Хрысціяна Андэрсэна ў перакладзе К. П. Масэ

Снегавік

На матывах казкі Танса Хрысціяна Андэрсэна ў перакладзе К. П. Масэ

Чырвоны Каптурок

На матывах казкі Шарля Перо ў перакладзе К. П. Масэ

Рыке з чубком

На матывах казкі Шарля Перо ў перакладзе К. П. Масэ

Стойкі алавяны салдацік

На матывах казкі Танса Хрысціяна Андэрсэна ў перакладзе А. Еляльянава-Шыловіча

Трошы робяць усё

Італьянская народная казка ў перакладзе К. П. Масэ

Трэдычына

Італьянская народная казка ў перакладзе К. П. Масэ

Нядбайла

Італьянская народная казка ў перакладзе К. П. Масэ

Дзіцячая балбатня

На матывах казкі Танса Хрысціяна Андэрсэна ў перакладзе К. П. Масэ

Што муж ні зробіць, усё добра

На матывах казкі Танса Хрысціяна Андэрсэна ў перакладзе К. П. Масэ

Смешныя жаданні

На матывах казкі Шарля Перо ў перакладзе А. Еляльянава-Шыловіча

Селянін-звяздар

Італьянская народная казка ў перакладзе К. П. Масэ

Пастушок — малы расток

Італьянская народная казка ў перакладзе К. П. Масэ

Войк і Журавель

Руская народная казка ў перакладзе К. П. Масэ

Прынцэса на гарошыне

На матывах казкі Танса Хрысціяна Андэрсэна ў перакладзе К. П. Масэ

Прынцэса і свінапас

На матывах казкі Танса Хрысціяна Андэрсэна ў перакладзе К. П. Масэ

Новае адзенне караля

На матывах казкі Танса Хрысціяна Андэрсэна ў перакладзе К. П. Масэ

Страшны цмок

Англійская народная казка ў перакладзе К. П. Масэ

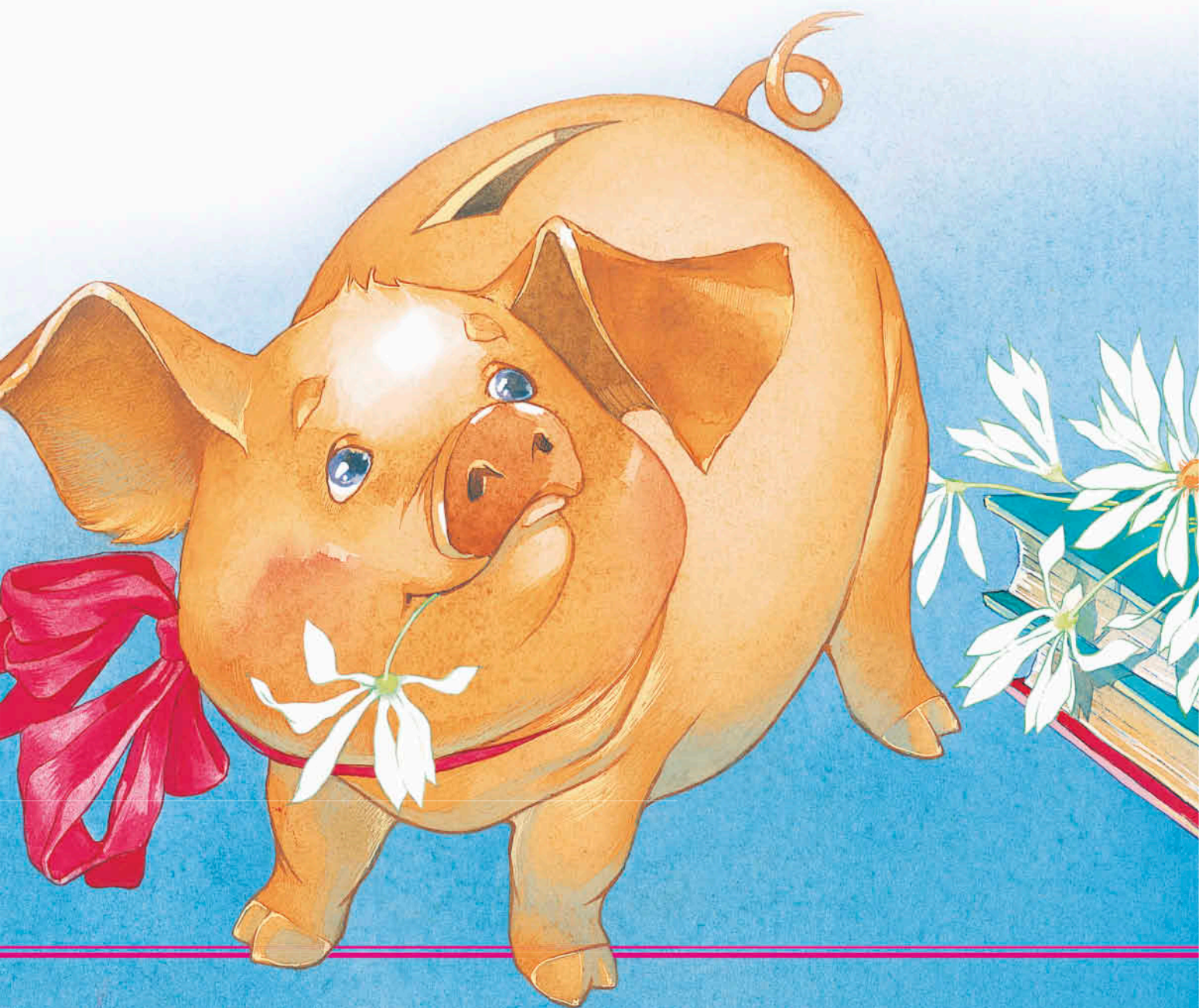
(Па матывах казкі
Ганса Хрысціяна Андэрсэна)

СВІННЯ-СКАРБОНКА

Колькі ж цацак было ў дзіцячым пакоі! А вы-
сока на шафе стаяла гліняная скарбонка ў
выглядзе свінні. У спіне ў яе, вядома ж, была
шчыліна, якую яшчэ крышку пашырылі нажом, каб
праходзілі буйнейшыя манеты. І дзве такія мане-

ты, не лічачы мноства дробных, там ужо ляжалі.
Скарбонка была набіта бітма, так што ўжо нават
не бразгала, а аб большым ніводнай такой свін-
ні няма чаго і марыць. Стаяла яна сабе на шафе
і глядзела на пакой зверху ўніз: нягож, яна ж маг-

ла прыдбаць усё, што там знаходзілася, а такая думка
любому надасць упэўненасці ў сабе! Усе, хто жыў у
пакоі, аб гэтым добра памяталі, хоць і не выказвалі-
ся марна наконт гэтага – тэм для гутарак і без таго
было досыць. Шуфляда камоды была прыадчынена,
і адтуль высоўвалася вялікая лялька – ужо не пер-
шай маладосці і з падклеенай шыяй. Азірнуўшыся,
яна сказала:

– Давайце гуляць у людзей – гэта заўжды цікава!

Пачалася мітусня, заварушыліся нават карціны на сценах, паказваючы, што і ў іх ёсць адваротны бок, хаця зусім не хацелі прыгэтым кагосьці раздражняць.

Была поўнач. У акне бялеў месяц, прапаноўваючы ўсім дармовае асвятленне. Да ўдзелу ў гульні былі запрошаны ўсе, нават дзіцячы вазок, хоць ён і належаў да «ніжэйшага», грувасткага, разраду цацак.

- Кожны кравец сваім кроем крое, – казаў ён.
- Не ўсім жа быць вытанчанымі, трэба камусьці і справу рабіць, як той казаў!

Пісьмовае запрашэнне атрымала толькі свіння-скарбонка: яна стаяла так высокая, што вуснае магла і не пачуць, разважылі цацкі. А яна нават не зрабіла ласку, каб адказаць, прыйдзе або не. Калі ўжо жадаюць ейнага таварыства, няхай зробіць так, каб яна бачыла ўсё са свайго месца. Так і зладзілі.

Лялечны тэатр паставілі наўпрост перад ёй, уся сцэна была як на далоні. Распачаць хацелі камедыяй, а потым меркавалася агульнае чаяванне і абмен меркаваннямі. Пачалі з канца. Конік-качал-

ка загаварыў аб практыкаваннях і чысціні пароды, дзіцячы вазок – аб чыгунках і сіле пары. Пакаёвы гадзіннік разважаў аб палітыцы: «Цікі-цікі!» Пра яго казалі, што ён ведае, калі трэба «лавіць момант», ды толькі заўжды спазняецца. Бамбукавы кіёк ганарыўся сваім жалезным чаравічком і срэбным каўпачком – ён жа быў абабіты і зверху, і знізу. А на канапе ляжалі дзве вышытыя пухоўкі – вельмі міленькія, але, праўда, вельмі дурненькія. І вось пачаўся спектакль.

Усе сядзелі і глядзелі. Гледачоў прасілі шчоўкаць, пляскаць і грукатаць у знак ухвалення. Але бізун заявіў, што не шчоўкае старым кабетам, а шчоўкае толькі незасватаным дзяўчатам.

– А я вось хлопаю ўсім! – сказаў пістон.

У кожнага былі свае думкі, якія ён і выказваў падчас прадстаўлення. Камедыя не была вартая і ломанага гроша, але сыграна была прыўкрасна. Выканаўцы паказваліся публіцы толькі расфарбаваным бокам – глядзець з адваротнага было не прынята. Усе гралі цудоўна і нават вывальваліся за рампу (ніткі былі занадта доўгімі), затое кожны быў навідавоку. Склееная лялька так рас-

чулілася, што расклеілася зусім, а свіння-скарбон-
ка раптам адчула ў жываце такую дабрадушнасць,
што вырашыла зрабіць што-небудзь для аднаго

з актораў – напрыклад згадаць яго ў сваім тэста-менце як вартага быць пахаваным разам з ёю, калі прыйдзе час.

Усе былі ў такім захапленні, што нават адмовіліся ад гарбаты і перайшлі проста да абмену меркаваннямі – гэта і называлася «гуляць у людзей»... Кожны думаў толькі пра сябе ды пра тое,

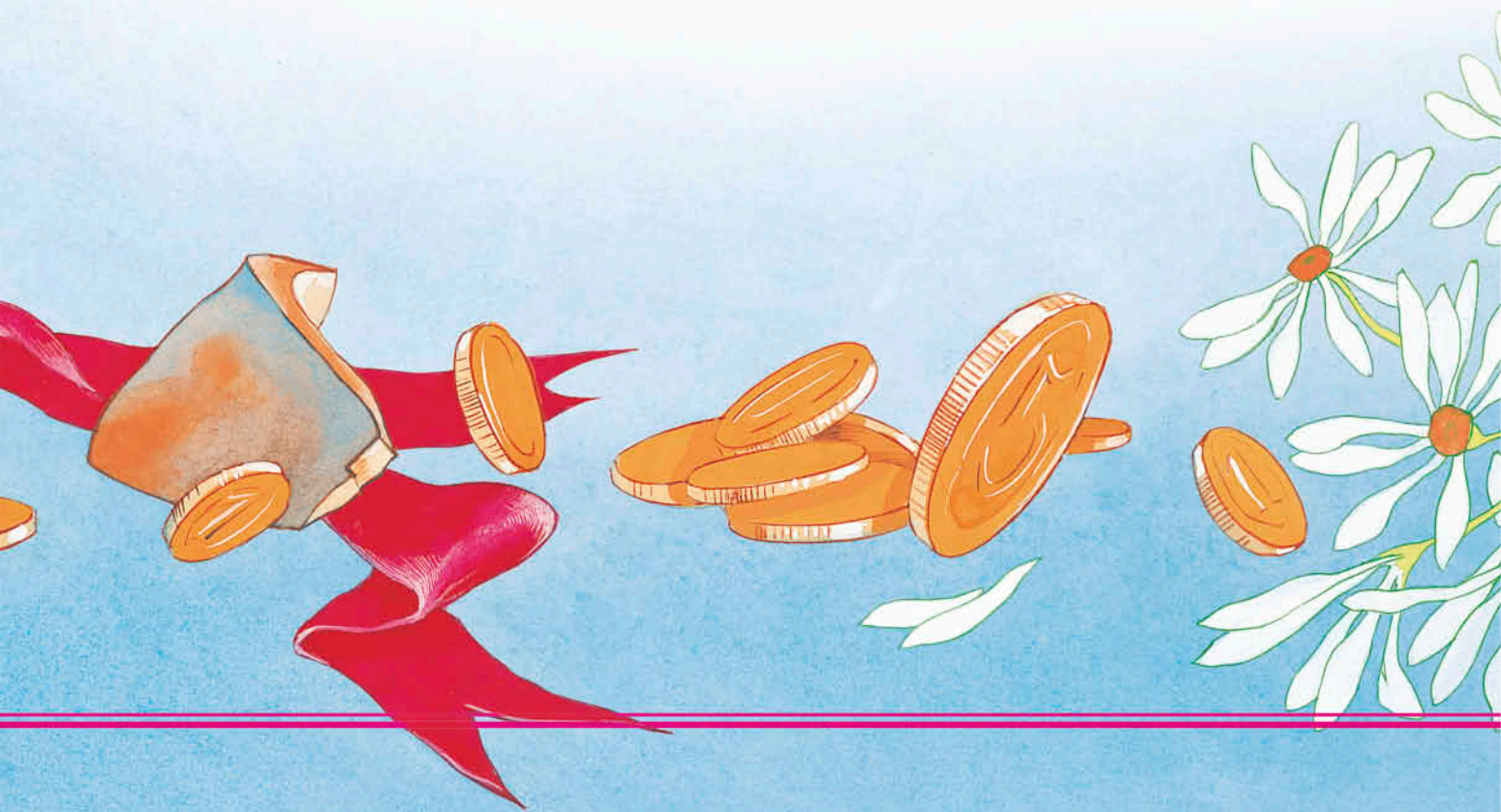
што падумае аб ім свіння з грашыма. А свіння з грашыма думала пра свой тэстамент і пахаванне: «Калі прыйдзе час...»

А ён заўжды прыходзіць раней, чым чакаюць. Бац – і свіння раптам звалілася з шафы на падлогу і разляцелася ўшчэнт. А манеты так і пусціліся ў скокі. Маленькія круціліся ваўчком, буйныя каціліся, як колы.

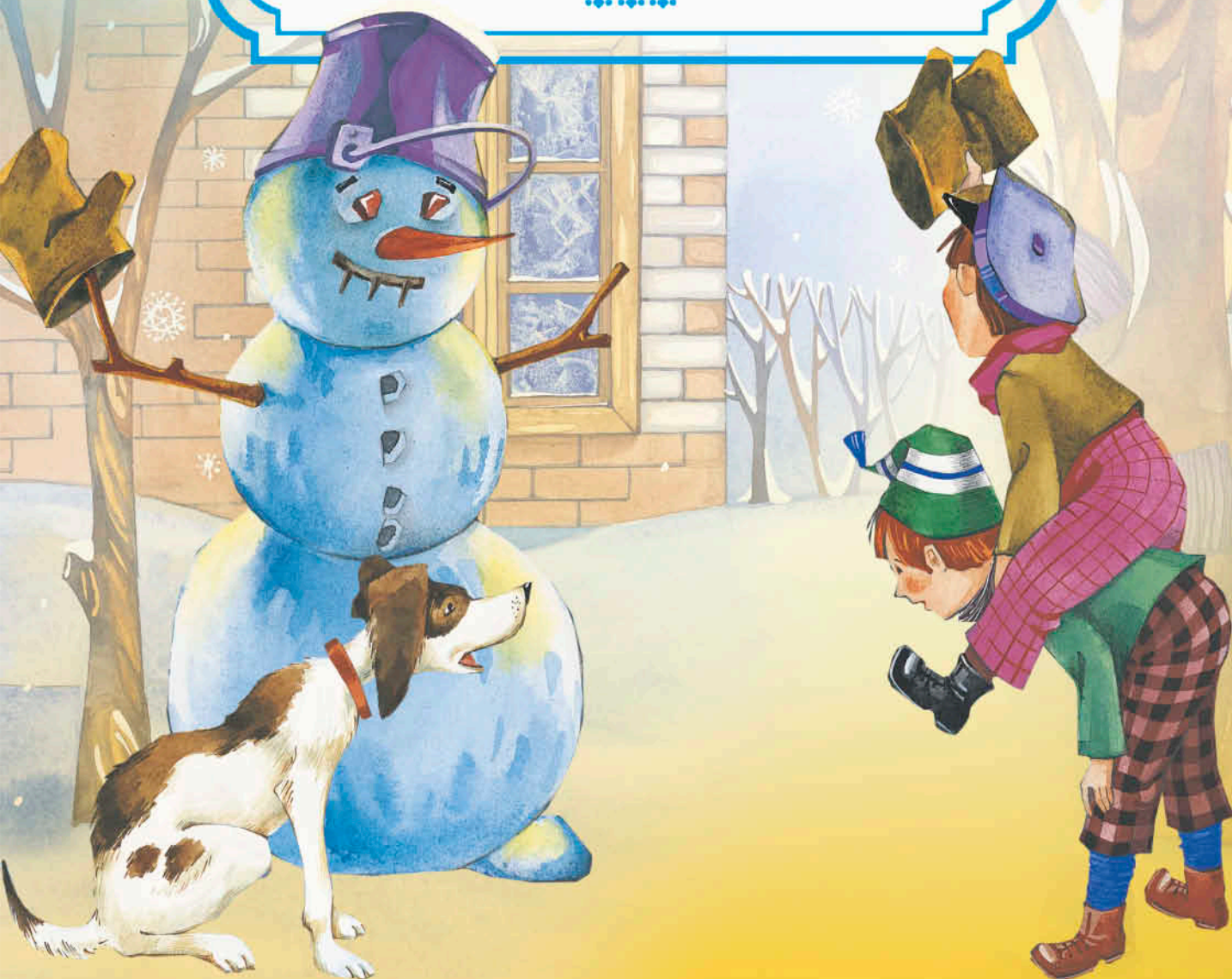
Асабліва доўга кацілася адна – так ужо ёй хацелася пагуляць па белым свеце. Так яно і сталася, і астатнія манеты адправіліся разам з ёй. А аскепкі ад свінні – у сметніцу. Толькі на шафе ўжо другога дня красавалася новая свіння-скарбонка. У страўніку ў яе было яшчэ пуста, і яна не бразгатала, чым нагадвала старую. Але для пачатку і гэтага было досыць. Досыць і нам – так што мы на гэтым скончым!

(Па матывах казкі
Ганса Хрысціяна Андэрсэна)

СНЕГАВІК

~ Слаўны марозік – так і храбусціць ува мне! – сказаў Снегавік. – А вецер – так і кусае! Любата! А ты чаго ўтаропілася, лупатае? – гэта ён да сонца звяртаўся, якое акурат заходзіла. – Зрэшты, валяй, валяй! Я і не міргну! Вытрымаем!

Замест вачэй у яго тырчэлі два аскепкі дахоўкі, замест рота красаваўся адломак старых грабляў – значыць, ён быў і з зубамі.

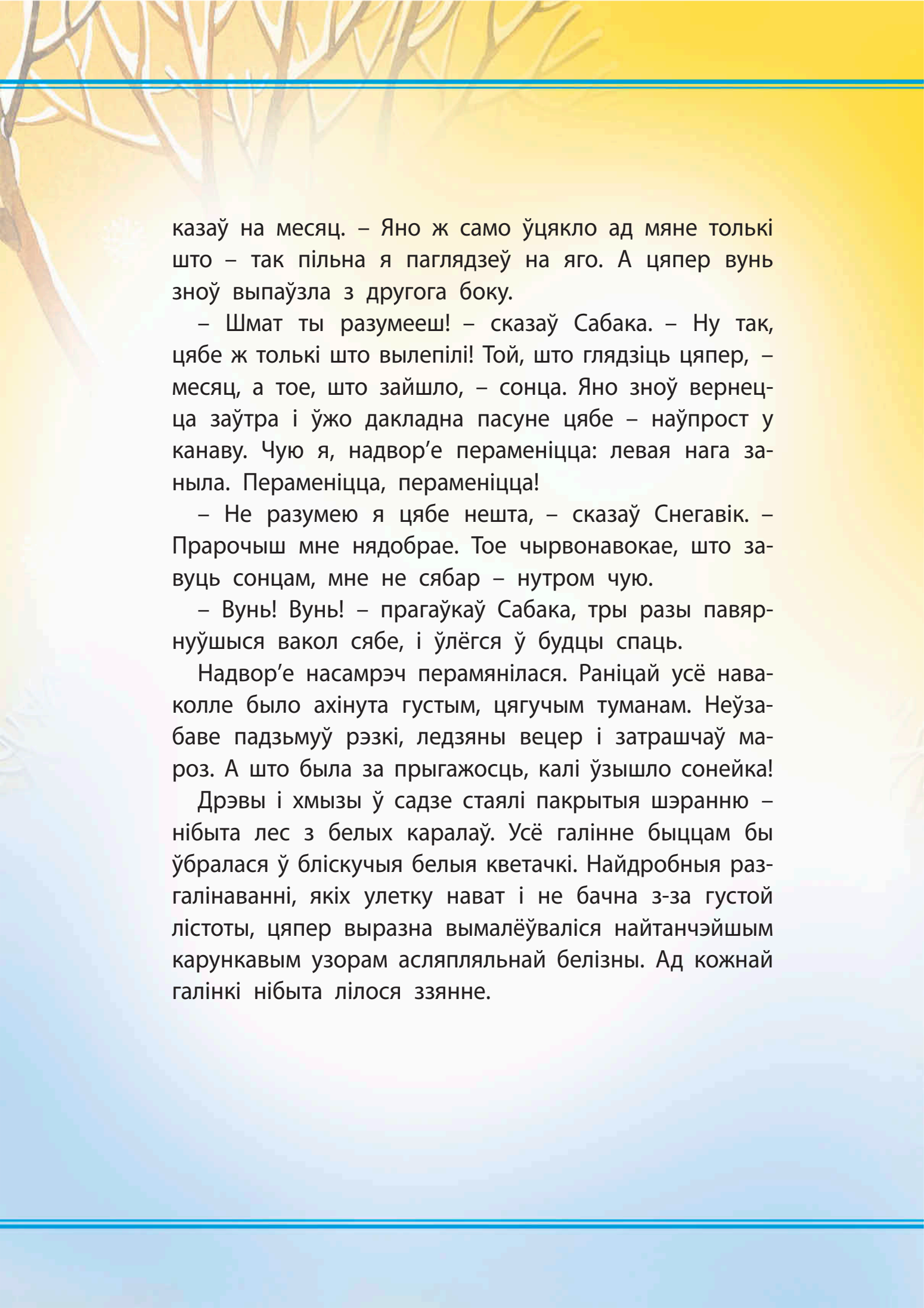
На свет Снегавік з’явіўся пад радасныя «ўра» хлапчукоў, пад звон бомак, рыпенне палазоў і лускат рамізніцкіх бізуноў.

Сонца зайшло, і на блакітнае неба выплыў месяц, поўны, ясны!

– Бач, з другога боку паўзе! – сказаў Снегавік, падумаўшы, што гэта зноў сонца паказалася. – І ўсё ж такі вочы на мяне лупіць я яго адвучыў. Няхай сабе вісіць і свеціць паціху, каб мне было відаць сябе. Ах, як бы мне зрушыцца з месца? Так бы і пабег на лёд пакатацца, як нядаўна хлапчукі! Але бяда – не магу варухнуцца.

– Вунь! Вунь! – хрыпата забрахаў стары Сабака на ланцугу. Калісьці ён жыў у хаце і ляжаў каля печкі. – Сонца навучыць цябе рухацца. Я бачыў, што было летась з такім, як ты, і ў пазамінулым годзе – таксама. Вунь! Вунь! Няма вунь больш нікога!

– Аб чым ты гамоніш, дружа? – спытаў Снегавік. – Вунь тое лупатае навучыць мяне рухацца? – і ён па-

казаў на месяц. – Яно ж само ўцякло ад мяне толькі што – так пільна я паглядзеў на яго. А цяпер вунь зноў выпаўзла з другога боку.

– Шмат ты разумееш! – сказаў Сабака. – Ну так, цябе ж толькі што вылепілі! Той, што глядзіць цяпер, – месяц, а тое, што зайшло, – сонца. Яно зноў вернецца заўтра і ўжо дакладна пасуне цябе – найпрост у канаву. Чую я, надвор’е пераменіцца: левая нага заняла. Пераменіцца, пераменіцца!

– Не разумею я цябе нешта, – сказаў Снегавік. – Прарочыш мне нядобрае. Тое чырвонавокае, што завуць сонцам, мне не сябар – нутром чую.

– Вунь! Вунь! – прагаўкаў Сабака, тры разы павярнуўшыся вакол сябе, і ўлёгся ў будцы спаць.

Надвор’е насамрэч перамянілася. Раніцай усё наваколле было ахінута густым, цягучым туманам. Неўзабаве падзьмуў рэзкі, ледзяны вецер і затрашчаў мароз. А што была за прыгажосць, калі ўзышло сонейка!

Дрэвы і хмызы ў садзе стаялі пакрытыя шэранню – нібыта лес з белых каралаў. Усё галінне быццам бы ўбралася ў бліскучыя белыя кветачкі. Найдробныя разгалінаванні, якіх улетку нават і не бачна з-за густой лістоты, цяпер выразна вымалёўваліся найтанчэйшым карункавым узорам асляпляльнай белізны. Ад кожнай галінкі нібыта лілося ззянне.

Ніцяя бяроза, што калыхалася на вятры, нібы ажыла: доўгае галінне з пульхай махрой ціха варушылася – акурат як летам. У сонечным праменні прырода раптам зазіхцела маленькімі, асляпляльна белымі агеньчыкамі.